

מציג ג' צ"ן אצו א לר קמל

וזהו הענין של מצות העליה לראות מני השכינה, במשך כל ימות השנה שקיפו הוא האדם בהיותו חול וגשם בתוקף התנאים החומריים השולטים בכל, טלף הוא להיטשטש ולאבד מצורתו האמיתית, ועיי ביאתו שלט פעמים בשנה למקדש, עיי ההסתכלות בדחילו ורחיפו כהנהיג בעבודת הקדש בוריותם והתלהבותם, בלויים על דוכנם המשתמשים בומרת י-ה, מרוממת ומעלת את הנפש, עיי ההסתכלות ביחידים מורמים מעם, נזירים, אנשי קודש מלאכי מעלה, מנצחים על כל העבודה, או נפש הישראלית הפשוט מתערת מעפר גשמייתה ונוכרת בתפקידה שהוטל עליה לפני רדתה הנת עלי ארץ, והתשוקה והתענוגים מתגברים והולכים ושמתת היום טוב מניצח ושוטפת את כל תאי נפשו, וממילא בשובו אל נווהו הרי הוא כלי ספוג רגשי קודש המחזיקים והתומכים בו להחזיק מעמד אף בתוככי דרכו הנשמיים עד בוא יום הקפודה של העליה החדשה לירושלים.

וזהו כוונת העליה למקדש שיראה "כל "זכורך" את מי האדון ה' " ושמת לך, כו ולכאוי הלא זוכיר כבר בפי משפטים "את כל זכורך" וש כניו ופירשיי אלו הזכירים, ויש לומר, "שיראה כל זכורך" כאן משמע זכר "היצירה הראשונה", עיי ההסתכלות בקודש והתגברות געונוני-יה יעלה למניח זכר צורתך הטהורה והמצוהצחה שניתנת לך, ותתעורר כך התשוקה השגבה להנשים את משמרתה ותפקידה כנייל.

4

1

אזין אצו

דתרשיש תרי אלפי פרסי הוו תנא עולין ומסתכלין בדיוקנו של מעלה ויורדין ומסתכלין בדיוקנו של מטה בעו לסכוניה מיד (ה) והנה ה' נצב עליו אמר רבי שמעון בן לקיש אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאמרו כאדם שמניף על בנו (ה) הארץ אשר

(וי"ב 6) אנה צאה תרשיש: בדיוקנו של מעלה. פלגוף אלס שגלרבע חיות גדמות יעקב: בעו לשכוניה. ממתת קנאה: נצב עליו. לשמרו: שפניף על בנו. במניפה להצילו מן הסרב:

"אם יהיה אלקים עמדי" וגו' "והיה ה' לי

לאלקים" (בראשית כח, כ-כא) "כלומר הנני מקבל עלי מעתה שהקל יתברך המרחם יהי לי לאלקים, ויתנהג עמי במדת הדין,"

אצו אצו

תרגול אמרו בתרגול כינוני אמר רב יהודה אמר רב בשעה שישאל עולין לרגל עומדין צפונין ומשתחוים ויוחים

אצו אצו

אמר רב בשעה ששעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות אמר לפניו רבש"ע הראהו לי אמר לו חזור לאחורך הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים תשש כחו כיון שהגיע לדבר אחר אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני נתיישבה דעתו חזר ובה לפני הקב"ה אמר לפניו רבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה גותן תורה ע"י אמר לו שתוק כך עלה במחשבה לפני אמר לפניו רבונו של עולם הראיתני תורתו הראני שכרו אמר לו חזור [לאחורך] חזר לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה א"ל שתוק כך עלה במחשבה לפני אמר רבא ישבעה

קראתו ולא מאמר: צפונין. לטון קץ מרוב העם היו נדמקים אים בלחיו ואין לו מקום לננות על נדו לבאן ולבאן חקוף כקודה אף רגלו יעניס מעל הארץ: משתחוים ויוחים. וכשמשתחוים וטפלים נעשה להם גם והמקום מהכיב עד שיש בניהן ארבע אמות עלה שמע אים וידו של ספרו עלה ילס: במשכין אחת בשירה אמה

5

3

אלקים ואלוים סליחה אלקים אצו אצו

"יד אורי וישעיה" (תהילים כו, א) "אורי, זה ראש השנה, וישעיה זה יום הכפורים" ושם סי' תשנ.

6

זר או נרני אשיון בחור כארזים תחלתי כל לשון, "בזכרי בני" איננו ניח לי לשיף.

מי מעכב על ידך. מה שכתבת שאתה צריך להוסיף עוד עליהם כתרים: שהגיע לדבר. שצריך טעם: נתיישבה דעתו. של משה הואיל ומשמו אומר אע"פ שעדיין לא קיבלה: במקולין. מקום הקלבין שוקלין נשרו כלאמר נצרכות (דף סא): שטרקו נשרו נמסקותם: בחול: שששה זיונין. ג'

7

מדת-הרחמים העכשוית שהקבי"ה נוהג בה את עולמו אחרי גניית האור הראשון ומיווג מדת הדין עם מדת הרחמים גם מדה זו שבוכה היא רחמים גדולים, גם על זה המיעוט הם קובלים ואומרים שקשה להם לסבול. ומדה זו שחיא כבר ירידה, ולמטה ממדת הדין המקורית גיב קוראים דין האכזריות, וכאילו מבקשים שגם מדה קלושה תינת, כי השחתת נפשם ורוחניותם אינה יכולה לסבול את מעט האור גיב, והיא בעיניהם כמדה ראשונה קדמונית שאין לסובלה יותר.

ורק יחיד סגולה יראי ה' אמיתיים מבינים מה רב האושר הנצטן במדרגה זו, והרוב להוטים שחזונו אותם במדת הרחמים, ונדמה להם שמדת הדין היא שלילית ואכזרית, וזהו מסיבת קוצר הנשיג ועמק המושג. וכמו שאז"ל "אוי להם לרשעים שעושים מדת הדין כאילו אכזרי" נמיר פ' י"ג. הקובלים והמטאנונים על טיב מדת הדין אינם מכירים בכלל ואין להם שום הבנה בערך רחמי ה' והסוד לבני אדם, לא במדת הדין ולא במדת הרחמים.

אצו אצו